

ФОРМУВАННЯ САМООСВІТНІХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ У МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Панамарьова О.Б., Дубіна В.О.

Харківський комп'ютерно-технологічний коледж

*Національного технічного університету «Харківський політехнічний
інститут», м. Харків,*

*Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини,
м. Умань*

Формування самоосвітньої компетентності можливе тільки за умов наявності в особистості цільових орієнтацій, вмінь навчальної діяльності та навичок роботи з різними джерелами інформації. Сформована здатність студентів до самостійної підготовки забезпечує їх академічну й професійну мобільність і сприяє розвитку адаптивних вмінь, а саме можливостей пристосування до нової сфери професійної діяльності за рахунок набутих знань міждисциплінарного характеру. Цілі навчання у вищій школі свідчать про значну роль самоосвітньої діяльності у процесі професійної підготовки майбутніх фахівців, яка спрямована на оволодіння студентами методами й прийомами організації власної навчально-пізнавальної діяльності з метою вдосконалення професійних якостей, оволодіння новими знаннями, вміннями і навичками. Сучасна освіта характеризується переходом до фасилітаційного способу навчання, що передбачає стимулювання й організацію самостійної діяльності студентів, здатних до саморозвитку, нестандартного й творчого вирішення проблем, самореалізації. Стрімкий розвиток сучасного суспільства зумовлює зміни у вимогах ринку праці до випускників університету, які мають володіти вміннями постійно оновлювати власні знання, підвищувати рівень професійної компетентності. У зв'язку з цим, основним завданням вищої освіти є сприяння особистісно-професійному зростанню студентів через оволодіння ними способами організації пізнавально-пошукової діяльності. Самоосвітня діяльність студентів пов'язана з процесом самовиховання і виступає в якості інструменту особистісного самовизначення й самовдосконалення особистості. Принципово важливим є те, що всі ключові компетентності багатофункціональні, надпредметні, передбачають значний інтелектуальний розвиток, спираються на різні пізнавальні процеси. Тільки розуміючи діяльність як цілісний і багатофункціональний процес, можна обґрунтувати сутність поняття вміння вчитися та його компонентів з урахуванням специфіки навчальної діяльності, серед яких – мотиваційний (ставлення до навчання), змістовий (відомі й нові знання, вміння, навички), процесуальний (способи виконання діяльності на різному рівні складності).

Таким чином, в ході аналізу визначено, що умовами формування самоосвітньої компетентності майбутніх фахівців є сукупність методів, прийомів організації освітнього процесу під час професійної підготовки з метою створення стимулів для ефективного особистісного і професійного саморозвитку.